

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. II. 20.635/2011/8. szám

A Debreceni Ítéltábla az előbb személyesen eljáró, majd a fellebbezési eljárás során Dr. Kalász Imre ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve d.-i (cím) lakos felperesnek, a Dr. Tisza Péter ügyvéd (cím) által képviselt I.rendű alperes neve d.-i (cím) lakos I. rendű és II.rendű alperes neve d.-i (cím) lakos II. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 10.P.21.564/2009/54. számú ítélete ellen az alperesek által 56. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés és a felperes által Pf. 4. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, az alpereseket terhelő marasztalás összegét 87 000 (Nyolcvanhétezer) forintra leszállítja, melyből 4 000 (Négyezer) forintnak 2007. november 11-től, 20 000 (Húszezer) forintnak 2007. november 18-tól, 63 000 (Hatvanháromezer) forintnak 2007. november 26-tól a kifizetésig terjedő időszakra félévente a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát is kötelesek az alperesek egyetemlegesen megfizetni.

Mellőzi a felperes kötelezését az ingatlan birtokbaadására, a földhivatal megkeresését és az alperesek kötelezését perköltség megfizetésére.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alpereseknek, mint együttes jogosultaknak 1 300 000 (Egymillió-háromszázezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

2007. július 2-án kelt adásvételi szerződéssel a felperes megvásárolta az alperesektől a **d.-i ...77/74** helyrajzi számú, a valóságban **D., B., K. u. ..** alatti zártkert megjelölésű

ingatlant 13 000 000 Ft vételárért, melyet az eladóknak megfizetett, s az ingatlant 2007. július 23-án birtokba vette.

Az ingatlan tulajdoni lapja szerint az kivett művelési ágú, kert és gazdasági épület megjelölésű. A felülepítményre a végleges használatbavételi engedélyt 2002. november 11-én adta ki D. Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatal Műszaki Osztálya az alperesek jogelődjének, mely egy 30,24 m²-es földszint + tetőtér beépítésű gazdasági épületre és zárt szennyvíztárolóra vonatkozott. A szerződéskötést megelőzően a felperes a földhivatalnál megtekintette a tulajdoni lapot, illetve a műszaki osztályon a használatbavételi engedélyt is.

A felperes az alperesekhez 2008. június 22-én írott -, s a címzettek által június 25-én átvett - levelében az adásvételi szerződést megtámadta arra hivatkozással, hogy az ingatlan használatbavételi engedélye eltér a felülepítmény valós méreteiről, a gázmérőóráról a plombák hiányoznak, a környék biztonsága nem megfelelő, mert ott őt zaklatják.

Válasz hiányában 2008. augusztus 6-án terjesztett elő keresetlevelet, amelyben árleszállítás címén 1 000 000 Ft megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket. Jelezte, hogy őt az alperesek a szerződéskötéskor megtévesztették, ám tekintettel arra, hogy sok pénzt fektetett az ingatlanba, az eredeti állapot helyreállítására nincs mód.

A felperes kérelmére 2009. február 23-án D. Megyei Jogú Polgármesteri Hivatal Műszaki Osztálya 3259/4/2009. számú határozatával végleges fennmaradási és használatbavételi engedélyt adott ki a perbeli ingatlanon található épületre, mellyel kapcsolatban a határozat rögzítette, hogy az a valóságban 55,66 m² területű. Az engedély megszerzésével összefüggésben a felperesnek 87 000 Ft kiadása merült fel.

2009. február 24-én a műszaki osztály tájékoztatta a felperest, hogy az ingatlanon lévő 4,62 m x 4,6 m-es tároló engedély nélkül létesült, így azt elbonthatja. 2009. április 15-i, 3259/6/2009. számú határozatával pedig kötelezte az ingatlan tulajdonosát, hogy a tárolót 60 napon belül bontsa el. Fellebbezés hiányában a határozat 2009. május 15-én jogerőre emelkedett.

2008. szeptember 5-én a felperes az ingatlanból elköltözött, azt azóta bérbeadás útján hasznosítja.

A felperes többször módosított keresetében elsődlegesen a szerződés érvénytelenségének megállapítását, ennek következményeként az eredeti állapot helyreállítását kérte, arra hivatkozással, hogy őt az alperesek a szerződés megkötésekor megtévesztették, tévedésbe ejtették. Másodlagosan az ingatlan szavatossági hibái miatt elállási jogát bejelentve kérte az eredeti állapot helyreállítását, az ingatlanra fordított beruházásai értékének megtérítését. Harmadsorban beruházásai, kiadásai és költségei megtérítését kártérítés címén igényelte. Mindösszesen 16 208 425 Ft, s ennek egyes részösszegei után eltérő időponttól megjelölt kamatai megfizetésére tartott igényt. A követelt összegben az ingatlan vételárát, a szerződéskötéssel felmerült költségeit, az épületre beszerzett fennmaradási

engedély kapcsán teljesített kiadásait, továbbá a beruházásai ellenértékét, kiadásai és egyéb költségei megtérítését számolta el.

Nem vagyoni kártérítés iránti igényt terjesztett elő, az őt az alperesek, illetve, álláspontja szerint az alperesekkel összejátszó bérlői részéről ért személyiségjogi sérelem miatt. Ennek összegét a kereset teljesítése esetére 3 000 000 Ft-ban, annak alaptalansága esetére 4 000 000 Ft-ban jelölte meg.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték, mind jogalapjában, mind összecszerőségében vitatva a felperes igényét. Azzal védekeztek, hogy a szerződés megtámadására, illetve a szavatossági igény érvényesítésére a jogszabályban meghatározott határidőt a felperes elmulasztotta. Vitatták, hogy hibásan teljesítettek, illetve utaltak arra, hogy a felperes felismerhette a hiányosságokat, mert az adásvételi szerződés megkötése előtt mind a földhivatalban, mind a műszaki osztályon eljárta, a felülepítmény alaprajzát, tulajdoni lapját, használatbavételi engedélyét megtekintette. Álláspontjuk szerint a „tároló” - melyet mind ők, mind a felperes garázként használt - ingó létesítmény, így az annak elbontására kötelező közigazgatási határozat nem szolgálhat alapjául a szerződés érvénytelensége megállapításának.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alpereseket egyetemlegesen, hogy fizessenek meg a felperesnek 13 189 200 Ft-ot, ebből 100 000 Ft után 2007. július 2-től, 4 000 Ft után 2007. november 11-től, 20 000 Ft után 2007. november 18-tól, 63 000 Ft után 2007. november 26-tól a kifizetésig járó kamatot, 100 000 Ft perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy ingóságaitól kiürített állapotban 15 napon belül bocsássa az alperesek birtokába a perbeli ingatlant. Kimondta, hogy e szolgáltatások vonatkozásában a felek egyidejű teljesítésre kötelesek, azzal, hogy az alpereseknek kell a teljesítéssel elől járni. Az alperesek tulajdonjogának szerződés érvénytelensége jogcímén történő visszajegyzése érdekében megkeresni rendelte a földhivatalt. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A határozata indokolásában kifejtette, hogy a felperes 2008. június 22-i keltezésű levelében támadta meg az alperesekkel kötött adásvételi szerződést, s ebben elállási szándékát is bejelentette. A felszólítás eredménytelensége után azonban igényét nem érvényesítette „haladéktalanul” a bíróság előtt, ahol a 2008. augusztus 6-i keresetlevelében egyébként is szavatossági követelést érvényesítve árleszállítást kért. A határidő elmulasztása miatt az eredeti kérelmében a tévedését, megtévesztését megalapozó körülményekre való hivatkozása nem foghat helyt.

Ezzel szemben a garázs lebontásának kötelezettsége, mint a szerződés érvénytelenségét megalapozó hivatkozás időben előterjesztett, egyben alapos is.

Hangsúlyozta, hogy a szerződés megkötésekor a szerződő felek abban a közös tévedésben voltak, hogy a melléképület az ingatlanon fennmaradhat. A felperes ugyan az érvénytelenség jogcímét a Ptk. 210. § (1) és (4) bekezdésére alapította, ám ez az elsőfokú bíróság álláspontja szerint magában foglalja a (3) bekezdésben szabályozott közös téves feltevést is. A felperes egy garázzsal rendelkező ingatlant kívánt megvásárolni, e létesítményt a szerződés lényeges részének tekintette, s mivel utóbb annak elbontására

kötelezte őt a hatóság, a szerződést eredményesen támadhatta meg, melyre tekintettel a bíróság az eredeti állapot helyreállítását rendelte el.

Kiemelte, hogy e körben a felperes jóhiszemű jogalap nélküli birtokosnak tekintendő, így az általa érvényesíteni kívánt tételek elszámolásánál a Ptk. 193-195. §-ában írt rendelkezéseket kell alapul venni.

Rámutatott, hogy az ingatlanra fordított beruházások, kiadások tekintetében a tanú, illetve okirati bizonyítás nem volt elégséges a felperes részéről, szükséges lett volna azok valós értékének megállapítása végett szakértői bizonyítás foganatosítása, ám azt a felperes a bíróság kioktatása ellenére nem indítványozta, ennek következményeit viselnie kell.

A felperes javára elszámolható visszajáró szolgáltatásként a szerződéskötéssel felmerült kiadásait, az ingatlan vételárát, illetve az épület fennmaradási és használatbavételi engedélyének beszerzésével összefüggésben adódó kiadásait számolta el.

Alaptalannak találta a nem vagyoni kártérítési iránti igényt, mert megítélése szerint az alperesek magatartásával okozati összefüggésben bizonyítottan a felperesnek személyiségi jogi sérelme nem keletkezett.

Az ítélettel szemben az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben kérték az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, a felperes perköltségben való marasztalását. Hangsúlyozták, hogy a felperes a szerződéskötést megelőzően megtekintette az ingatlan tulajdoni lapját, a használatbavételi engedélyt, eljárta a műszaki osztályon, több ízben járt a perbeli ingatlanon is, így annak ténybeli és jogi helyzetével az ügyletkötéskor tisztában volt. A megtekintett iratok egyikén sem szerepelt a melléképület, a használatbavételi engedély sem szólt arról, így életszerűtlen az, hogy a felperes a tároló bontása lehetséges kockázatát ne ismerte volna fel.

Rámutattak, hogy az adásvételi szerződésben meg sem említették a garázst, így azt a felek nyilvánvalóan nem tekintették lényeges elemnek, ezért annak hiányára való hivatkozással a szerződés eredményesen nem támadható meg. Álláspontjuk szerint a felperes a szerződéskötést megbánta, amit igazol, hogy a perben előterjesztett követelését többször változtatta, annak érdekében, hogy valamely jogcímre hivatkozással az eredeti állapot helyreállítását elérje. Azzal érveltek, hogy a végső formában fenntartott kereset elsődleges jogcímeiként a felperes a Ptk. 210. § (1) és (4) bekezdését jelölte meg, ám nem hivatkozott a 210. § (3) bekezdésére, így az elsőfokú bíróság akkor, amikor a szerződés érvénytelenségét a felek közös tévedésére alapítva állapította meg, a kereseti kérelmen túlterjeszkedett.

A felperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával az alpereseket terhelő marasztalás összegének 17 384 631 Ft-ra való felemelését kérte. Álláspontja szerint helyesen döntött az elsőfokú bíróság az eredeti állapot helyreállításának elrendelésekor, helytálló arra való utalása is, hogy a kiadásai megtérítésére a jogalap nélküli birtoklás szabályai szerint tarthat igényt. Téves azonban, hogy e körben a szakértői bizonyítás elmaradásának következményeit neki kell viselni.

Megítélése szerint a tanúvallomások és a becsatolt számlák igazolják, hogy beruházásai a szükséges és hasznos - ekként az alperesek által megtérítendő - kiadások körébe tartoztak, s amennyiben e tény az eladók vitatják, a bizonyítási kötelezettség őket terheli, így nekik kellett volna szakértői vélemény beszerzése iránt indítványt előterjeszteni, ennek elmulasztása következményeit pedig nekik kell viselni. Erre tekintettel az elsőfokú eljárás során előterjesztett előkészítő iratában részletezett kiadásai közül 1 195 431 Ft megtérítését kérte. Úgy vélte, hogy a 3 000 000 Ft összegű nem vagyoni kártérítés iránti követelése is bizonyított, e tekintetben az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása hiányos. Sérrelmezte továbbá, hogy a megtéríteni kért költségei körében összesen 275 295 Ft-ról a megyei bíróság ítélete úgy szólt, hogy az a perköltség összegében veendő figyelembe, ennek ellenére az az ítéletben nem tükröződik.

Az alperesek fellebbezése által érintett körben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta annak helyes indokaira tekintettel.

Az alperesek a csatlakozó fellebbezéssel szembeni ellenkérelmükben a megyei bíróság ítéletének helybenhagyását kérték.

Az ítéletábra erre irányuló fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet 1 825 994 Ft erejéig elutasító rendelkezését a Pp. 253. § (3) bekezdésében írtakra tekintettel.

Az alperesek fellebbezését túlnyomórészt alaposnak, a felperes csatlakozó fellebbezését alaptalannak találta.

A Pp. 3. § (3) bekezdése szerint a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli. A bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésett voltának jogkövetkezményei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli. A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

E rendelkezések értelmében tehát a peranyag szolgáltatásának kötelezettsége a feleket terheli. Az adott esetben az elsőfokú bíróság az előzőekben idézett tájékoztatási kötelezettségének eleget tett a 21., illetve a 26. sorszámú irataiban, így ha az általa megállapított tényállás nem is teljeskörű, az a felperes mulasztásának következménye, az ő hibája.

Tény, hogy a felperes váltogatta a keresete jogcímeit, kereseti kérelmeit. Végül az elsőfokú bíróság tájékoztatását tudomásul véve elsődlegesen érvénytelenségre, másodlagosan szavatosságra, harmadlagosan kártérítésre hivatkozott (52. sorszámú jegyzőkönyv). Az ítéletábra álláspontja szerint az ily módon vagylagosan előterjesztett jogcímek esetén előbb az érvénytelenség kérdésében kell állást foglalni, s csak azt követően kerülhet sor a szavatossági, illetve a szerződésszegéssel okozott kártérítés iránti igény vizsgálatára. Hasonlóan foglalt állást a Legfelsőbb Bíróság is egy eseti döntésében (BH 1987. évi 39.

jogeset), amikor kimondta, hogy a szavatosság csak akkor vizsgálható, ha a megtámadás nem alapos.

Megjegyzi az ítélet, hogy a fellebbezés érvelésével szemben az elsőfokú bíróság nem terjeszkedett túl a kereseti kérelmen. Tény, hogy a felperes a szerződés érvénytelenségét a Ptk. 210. § (1), illetve (4) bekezdésére alapozva kérte megállapítani, ám a Legfelsőbb Bíróság egy eseti döntésében (BH 1997. évi 528. jogeset) is kifejezett bírói gyakorlat értelmében a tévedés, mint megtámadás, a téves közös feltevés miatti megtámadást is magában foglalja.

Ezzel együtt az ítélet nem osztja az elsőfokú bíróság szerződés érvénytelenségével kapcsolatos álláspontját.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az adásvételi szerződés kapcsán kétséget kizáróan két hibára derült fény: egyrészt az ingatlanon található felülépítmény méretei nem egyeznek az eredeti használatbavételi engedélyben megjelölt épület méreteivel, másrészt a szerződő felek által garázként használt tároló engedély nélkül létesült, s annak elbontására kötelezték az ingatlan tulajdonosát.

A felperes azzal, hogy a felülépítményre végleges fennmaradási és használatbavételi engedélyt szerzett, kiküszöbölte az elsődlegesen megjelölt hibát, így számára a szerződés határidőn belül megjelölt hibájaként a garázs elbontásának kötelezettsége maradt.

Ezzel összefüggésben a fellebbezés helytállóan hangsúlyozta, hogy a vevő a szerződéskötést megelőzően a földhivatalban eljárva megtekintette az ingatlan tulajdoni lapját, a műszaki osztályon eljárva megnézte az ingatlan vázlatrajzát, a felülépítményre kiadott használatbavételi engedélyt, tapasztalnia kellett, hogy a tároló egyik okiraton sincs feltüntetve. Kellő alapossággal, körültekintéssel értékelve e tényeket arra kellett volna következtetnie, hogy a tároló létezéséről sem az építésigazgatási, sem az ingatlan-nyilvántartást vezető hatóságnak nincs tudomása.

A felek a 2007. július 2-i adásvételi szerződésben nem tettek említést a tárolóról.

A szerződés érvénytelenségét megalapozó tévedésnek vagy közös téves feltevésnek valamely lényeges körülmény tekintetében kell fennállnia. Az, hogy a tévedés mikor lényeges, elvontan nem fogalmazható meg, csak a konkrét tényállás összes elemének vizsgálatával és mérlegelése alapján dönthető el. Lényeges egyébként minden tévedés, amelyet a közfelfogás az adott szerződést illetően ilyennek tart. Lényegesnek tekinthető az olyan körülményre vonatkozó tévedés is, amelyet általában nem lehet ugyan lényegesnek tekinteni, de az adott esetben a felek nyilatkozataiból, vagy a kísérő körülményekből felismerhetően ilyennek tekintettek.

A perbeli esetben az alperesek tévedése e körben kétségtelenül nem állapítható meg. Nem vonható le következtetés arra sem, hogy a tároló kérdését a felperes lényegesnek tartotta volna, mert ez esetben ennek nyilvánvalóan tükröződnie kellett volna a szerződésben, ám az erről említést sem tesz. Mindemellett az elsőfokú bíróság is túlértékelte a garázként

használt létesítmény jelentőségét. Az ugyanis egy igénytelen kivitelezésű, az egész ingatlan értékéhez viszonyítottan elenyésző értékű „építmény” volt, amely funkcionálisan helyettesíthető akár egy sátozgarázzsal is. Összességében az ítéletábra álláspontja szerint a tároló nem lényeges tulajdonsága az ingatlannak, azt a felek sem tekintették annak, így az annak fennmaradásával kapcsolatos tévedés vagy közös téves feltevés bizonyítottsága esetén sem alapozná meg a szerződés érvénytelenségének megállapítását. Az ítéletábra ezért az adásvételi szerződés érvénytelenségére irányuló elsődleges kereseti kérelmet alaptalannak találta.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy amennyiben a bíróság a szerződés érvénytelenségét állapítja meg, annak jogkövetkezményeit a Ptk. 237. §-a tartalmazza, így a Ptk. 193-195. §-aiban írt jogalap nélküli birtoklás szabályai az adott esetben nem alkalmazhatók.

Tekintettel arra, hogy az elsődleges jogcímként megjelölt érvénytelenségre alapozott kereset alaptalannak bizonyult, az ítéletábrának vizsgálnia kellett a másodlagos és harmadlagos jogcímek megalapozottságát is.

A perbeli esetben az alperesek hibás teljesítése a tároló jogi sorsát illetően állapítható meg, és az a felek számára a felperes által kezdeményezett építési igazgatási eljárással kapcsolatban vált nyilvánvalóvá. A többi, felperes által felsorolt „hiba” tekintetében a felperes az elsőfokú bíróság e vonatkozásban is teljeskörű tájékoztatása ellenére nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének, holott a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperesek hibás teljesítését neki kellett volna bizonyítani.

A Ptk. hibás teljesítés esetén választható szavatossági jogként elsődlegesen a kijavítást vagy kicserélést, annak alkalmazhatatlansága esetén az árleszállítást jelöli meg, s az elállást csak végső esetben a teljesítéshez fűződő érdek megszűnésekor teszi lehetővé. Jelentéktelen hiba miatt elállásnak nincsen helye. Az előzőekben kifejtettek szerint a garázként használt tároló jellemzői miatt az ingatlan egészéhez viszonyítottan lényegtelen, értéktelen, így annak léte vagy hiánya oly jelenéktelen hibának minősül, mely a jogosult elállási igényét nem alapozhatja meg. (Ptk. 306. § (1) bekezdés.) A Ptk. biztosítja a jogosult számára, hogy egyik szavatossági jogról áttérjen a másikra -, miként adott esetben a felperes az eredetileg megjelölt árleszállítás helyett utóbb az elállás jogát választotta -, a bíróság azonban nem térhet el a kereseti kérelemtől, tehát hivatalból nem térhet át más szavatossági jogra, ha a választott jog gyakorlása valamilyen okból lehetetlen. A perbeli esetben a felperes a szavatossági igénye körében végül is az elállási jogát kívánta érvényesíteni, amely az előzőekben írtak szerint nem foghat helyt, ezen jog alaptalansága miatt a bíróság más szavatossági jogra nem térhet át.

A felperes kártérítési követelése közül mindössze a felülepítmény fennmaradási és használatbavételi engedélye megszerzésével kapcsolatos kiadásait tartotta megalapozottnak, összesen 87 000 Ft összegben. Az engedély beszerzése végett lefolytatandó hatósági eljárás kezdeményezése indokolt volt a felperes részéről, tekintettel arra, hogy az épület tényleges méretei lényegesen eltértek az eredeti használatbavételi engedélyben írt méretektől, melyre tekintettel a felperes joggal tarthatott az engedély nélküli eltérésből adódó következményektől. Kárként jelentkező kiadásai összegét részben

jogszabály határozza meg, részben a felperes bizonyította, s azokat a jogszavatossági felelősséggel tartozó alperesek kötelesek részére megfizetni.

Az egyéb kártérítésként érvényesíteni kívánt összegekkel kapcsolatban az ítélet tábla osztja az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtett álláspontot, azt megismételni nem kívánja.

Egyetért a megyei bíróság azon döntésével is, hogy a felperesnek nem vagyoni kártérítést megalapozó személyiségi jogi sérelme az alperesek magatartásával okozati összefüggésben nem keletkezett.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezett rész tekintetében a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta a rendelkező részben írtak szerint.

A felperes csak elenyésző részben lett pernyertes, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján köteles az alperesek részére perköltség fizetésére. Perköltségként az ítélet tábla az alperesek képviselőjének munkadíját számolta el, melynek összegét az elsőfokú eljárásban az alperesek és a jogi képviselő között létrejött megbízási szerződés szerint a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapította meg, a kikötött 1 000 000 Ft-os megbízási díj mérséklését nem tartotta indokoltnak, figyelemmel a pertárgy 20 000 000 Ft-ot meghaladó értékére, a perben tartott számos tárgyaláson való megjelenésre és a benyújtott előkészítő iratok terjedelmére, jogi színvonalára tekintettel. A másodfokú eljárásban a jogi képviselő munkadíját az R. 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja, valamint (5) bekezdése alapján állapította meg.

A peres felek személyes költségmentességére tekintettel a le nem rótt fellebbezési és csatlakozó fellebbezési illetéket az állam viseli a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében.

D e b r e c e n, 2012. március hó 8.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Kocsis Ottília s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő